

Lupauksen lapset

”Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” (Matt. 28:20.)

Avaintekstit:

1. Moos. 15:1-3;
Jes. 25:8;
1. Kor. 2:9;
Ilm. 22:1-5;
1. Piet. 2:9;
1. Moos. 11:4;
1. Moos. 12:2.

Eräs isä ja tämän kymmenvuotias tytär viettivät lomaansa merenrannalla. Eräänä päivänä he lähtivät mereen uimaan, ja vaikka he olivat molemmat hyviä uimareita, jonkin matkan päässä rannasta he ajautuivat erilleen toisistaan. Isä, joka tajusi virtauksen kuljettavan heitä kauas ulapalle, huusi lapselleen: 'Mary, minä menen takaisin maihin hakemaan apua. Jos väsyt, käänny selällesi. Sinä pystyt kellumaan sillä tavalla vaikka koko päivän. Minä palaan hakemaan sinut.'

Ennen pitkää useita etsijöitä ja veneitä oli vesillä haeskelemassa tuota pientä tyttöä. Sadat ihmiset rannalla olivat kuulleet uutisen ja odottivat levottomina tytön löytymistä. Kesti neljä tuntia ennen kuin hänet löydettiin, kaukana rannasta, mutta hän vain rauhallisesti kellui selällään eikä ollut yhtään peloissaan. Ihmiset hurrasivat ja itkivät ilon ja helpotuksen kyneleitä pelastajien palatessa rannalle kallisarvoinen käärö mukanaan, mutta lapsi itse suhtautui asiaan rauhallisesti. Hänestä ihmisten käytös tuntui jopa omituiselta. Hän sanoi: 'Isä sanoi, että pystyisin kellumaan selälläni koko päivän ja että hän tulisi hakemaan minut, joten minä vain uin ja kelluin, sillä tiesin hänen tulevan.'" H. M. S. Richards, "When Jesus Comes Back", *Voice of Prophecy News*, March 1949, s. 5.

Viikon aihe yhdellä silmäyksellä: Miksi Herra kutsui itseään Abramin kilveksi? Miten kaikki maailman kansat tulisivat siunatuiksi Abrahamin kautta? Mikä on liittolupauksista suurin?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 1.5.2021

SINUN KILPESI

"Näiden tapausten jälkeen tuli Abramille näyssä tämä Herran sana: 'Älä pelkää, Abram. Minä olen sinun kilpesi, ja sinun palkkasi on oleva hyvin suuri.'" (1. Moos. 15:1.)

Lue 1. Moos. 15:1-3. Mieti tilannetta, jossa tämä Herran sana tuli. Miksi ensimmäinen asia, jonka Herra sanoi Abramille, oli "Älä pelkää"? Mitä pelättävää Abramilla oli?

Tässä on erityisen kiinnostavaa se, että Herra sanoo Abramille: "Minä olen *sinun* kilpesi - -." Persoonapronominin käyttö (sinun) osoittaa suhteen henkilökohtaisuutta. Jumala haluaa olla häneen kahdenkeskisessä yhteydessä, samoin kuin kaikkiin meihin.

Tässä kohtaa Raamattua Jumalaa kutsutaan ensimmäistä kertaa kilveksi, ja se on ainoa kohta, jossa Jumala käyttää tätä nimeä itsestään. Muut tekstit tosin viittaavat häneen tällä nimellä (5. Moos. 33:29; Ps. 18:31; Ps. 84:12; Ps. 144:2).

Kun Jumala kutsuu itseään jonkun kilveksi, mitä se tarkoittaa? Merkitsikö se jotakin sellaista Abrahamille, mitä se ei merkitse meille tänä päivänä? Voimmeko mekin vedota tähän lupaukseen? Tarkoittaako se sitä, ettei meille tapahdu fyysistä vahinkoa? Millä tavoin Jumala on kilpi? Miten ymmärrät tämän kielikuvan?

"Kristuksen kiinnostus meitä kohtaan ei ole ylimalkaista, vaan hänen kiinnostuksensa on vahvempaa kuin äidin kiinnostus lastaan kohtaan. - - Pelastajamme on ostanut meidät kärsien ihmisenä kipua ja tuskaa, loukkauksia, paheksuntaa, pahoinpitelyä, pilkkaa, hylkäämistä ja kuoleman. Hän vartioi ylläsi, sinä Jumalan lapsi, joka tutiset. Hän pitää sinut turvassa suojassaan. - - Ihmisluontomme heikkous ei estä meiltä pääsyä taivaallisen Isän luo, sillä hän [Kristus] kuoli toimiakseen välittäjänämme." (SDG 77.)

Ronaldo oli uskollinen Herran seuraaja, joka kuoli aivan yllättäen. Mitä vastaan Jumala lupaa aina olla meidän kilpemme? (Ks. 1. Kor. 10:13.)

MESSIAS- LUPAUS, OSA 1

”Sinun ja sinun jälkeläistesi saama siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille.” (1. Moos. 28:14.)

”Ja jos te kerran olette Kristuksen omia, te olette Abrahamin jälkeläisiä ja saatte periä sen, mikä hänelle oli luvattu.” (Gal. 3:29.)

Useaan kertaan Herra sanoi Abrahamille, että tämän siemenessä ja tämän jälkeläisissä kaikki maailman kansat tulisivat siunatuiksi (ks. myös 1. Moos. 12:3; 1. Moos. 18:18; 1. Moos. 22:18). Tätä upeaa liittolupausta toistetaan, sillä se on kaikista lupauksista tärkein ja pysyvin – lupaus, joka tekee muistakin lupauksista kattavia. Yhdeltä puolelta ajateltuna se oli lupaus juutalaisen kansan noususta, jonka kautta Herra halusi opettaa kaikille maailman kansoille todellisesta Jumalasta ja hänen pelastussuunnitelmastaan. Kuitenkin lupaus saa täyden täyttymyksensä vasta Jeesuksessa Kristuksessa, joka syntyi Abrahamin siemenen kautta. Hän oli se, joka ristinkuolemallaan maksaisi kaikkien maailman kansojen synnit.

Mieti vedenpaisumuksen jälkeen annettua liittolupausta (jossa Jumala lupasi, ettei enää tuhoaisi maailmaa vedellä). Mitä hyötyä lupauksesta lopun kaiken olisi ilman Jeesuksessa saatua lunastuslupausta? Mitä hyötyä Jumalan mistään lupauksista olisi ilman Kristuksessa annettua ikuisen elämän lupaa?

Miten ymmärrät ajatuksen siitä, että Abrahamissa Jeesuksen kautta kaikki maailman kansat tulevat siunatuiksi? Mitä tällä tarkoitetaan?

Epäilemättä liittolupaus maailman Pelastajasta on Jumalan lupauksista kaikkein suurin. Lunastajasta itsestään tulee väline, jonka kautta liittojärjestelyn veloitteet täyttyvät ja sen kaikki muutkin lupaukset voivat toteutua. Kaikki, niin juutalaiset kuin pakanatkin, jotka astuvat liittoon hänen kanssaan luetaan Abrahamin todellisiksi jälkeläisiksi ja lupauksen perijöiksi (Gal. 3:8, 9, 27–29). He perivät ikuisen elämän ja synnittömän elinympäristön, jossa pahuutta, tuskaa ja kärsimystä ei enää koskaan esiinny. Voitko kuvitella tämän parempaa lupaa?

**MESSIAS-
LUPAUS,
OSA 2**

”Nauttiaksemme todellisesta onnesta meidän täytyisi matkustaa hyvin kaukaiseen maahan, ja jopa itsemme ulkopuolelle.” - Thomas Browne. Lainaus on 1600-luvulta. Oletko samaa mieltä? Vertaa sitä 1. Tess. 4:16-18 ja Ilm. 3:12.

Kirkkoisä Augustinus kirjoitti ihmisten tilasta: ”Elämämme – jos tällaista pahuuden elämää voidaan elämäksi kutsua – todistaa siitä, että alusta lähtien kuolevien ihmisten suku on ollut tuomittu. Ajattele ensinnäkin sitä kauheaa tietämättömyyden kuilua, josta kaikki erheet kumpuavat ja joka nielaisee Aadamin lapset pimeään rapakkoon, josta kukaan ei nouse maksamatta siitä raadannalla, kyyneliillä ja pelolla. Ajattele rakkauttamme kaikkea sitä kohtaan, mikä osoittautuu turhaksi ja myrkylliseksi ja mikä synnyttää niin monia sydän-suruja, vaikeuksia, murheita ja pelkoja; millaista järjetöntä ryöstöä; millaista kavaluutta, ylpeyttä, kateutta ja kunnianhimoa, tappoja ja murhia, julmuutta ja raakalaisuutta, laittomuutta ja himoa; kaikkia saastaisten häpeämättömiä himoja – haureutta, uskottomuutta, insestiä, epäluonnollisia syntejä, raiskauksia ja lukemattomia muita saastaisuuksia, jotka ovat liian iljettäviä edes mainittaviksi; syntiä uskontoa vastaan – pyhänhäväistystä, harhaoppeja, jumalanpilkkua ja vääriä valoja; rikkomuksia lähimmäisiä vastaan – panettelua, petkuttamista, valheita, vääriä todistuksia, väkivaltaa ihmisiä ja omaisuutta kohtaan; oikeusistuinten epäoikeudenmukaisuutta ja lukemattomia muita maailman täyttäviä kurjuuksia, jotka kuitenkin jätetään huomiotta.” – Augustine of Hippo, *City of God*, (New York: Doubleday & Co., 1958), kirja 22, luku 22, s. 519.

Lainaus sopisi kuvaamaan useimpia tämän päivän kaupungeja; ja kuitenkin Augustinus kirjoitti tekstin jo yli 1 500 vuotta sitten. Ihmiskunta ei ole juurikaan muuttunut.

Tulevaisuus on silti valoisa sen ansiosta, mitä Jumala teki hyväksemme Kristuksessa. Jeesus täyttää lopullisesti liiton, jonka mukaan Abrahamin siemenessä kaikki maailman kansat tulevat siunatuiksi.

Kuvaile maailman tämänhetkistä surullista tilannetta. Etsi tekstejä, jotka puhuvat siitä, mitä Jumala on luvannut meille Kristuksessa (esim. Jes. 25:8; 1. Kor. 2:9; Ilm. 22:2-5). Mietiskele lupauksia. Tee niistä oma-kohtaisia. Vain silloin todella käsität, mistä liitossa on kyse.

SUURI JA MAHTAVA KANSA

Sen lisäksi että Jumala lupasi Abrahamille, että hänessä kaikki maailman kansat tulisivat siunatuiksi, Herra lupasi, että tästä polveutuisi ”suuri ja mahtava kansa” (1. Moos. 18:18: ks. myös 1. Moos. 12:2; 1. Moos. 46:3) – melkoinen lupaus miehelle, joka oli naimisissa synnytysien ohittaneen naisen kanssa. Kun Abrahamilla ei siis edes vielä ollut jälkeläisiä, saati sitten poikaa, Jumala lupasi hänelle nämä molemmat asiat.

Lupaus ei kuitenkaan täysin täyttynyt vielä Abrahamin elinaikana. Täydellistä täyttymystä eivät nähneet myöskään Isak eikä Jaakob. Jumala toisti lupauksen Jaakobille ja lisäsi vielä tiedon siitä, että lupaus täyttyisi Egyptissä (1. Moos. 46:3), vaikkei Jaakobkaan oikeastaan nähnyt vielä lupauksen täyttymystä. Lopulta lupaus tietenkin täyttyi.

Miksi Herra halusi kasvattaa erityisen kansan Abrahamin siemenestä? Halusiko Herra vain uuden maan, jossa eläisi tietyn etnisen alkuperän omaavia ihmisiä? Mikä tarkoitus kansalla oli täytettävänään? Lue 2. Moos. 19:5, 6; Jes. 60:1-3 ja 5. Moos. 4:6-8.

Raamatun mukaan näyttää ilmeiseltä, että Jumalan tarkoituksena oli houkutellessa maailman kansoja puoleensa Israelin todistuksen kautta. Jumalan siunauksen alla Israel olisi onnellinen, terve ja pyhä kansa. Tällainen kansa olisi osoituksena siunauksesta, joka seuraa siitä, että ollaan kuuliaisina Luojan tahdolle. Maailman kansat tunsivat vetoa palvoa oikeaa Jumalaa (Jes. 56:7). Ihmiskunnan huomio kääntyisi siis Israeliin, heidän Jumalaansa ja Messiaaseen, maailman Pelastajaan, jonka oli määrä ilmestyä heidän keskuuteensa.

”Israelin lasten tuli vallata koko se alue, jonka Jumala määräsi heille. Ne kansat, jotka kieltäytyivät kumartamasta ja palvelemasta oikeata Jumalaa, oli karkotettava. Mutta Jumalan tarkoitus oli, että kun Israel ilmaisisi hänen luonnetaan, se vetäisi ihmisiä hänen puoleensa. Evankeliumin kutsu tuli esittää koko maailmalle. Opettamalla uhripalvelusta heidän tuli korottaa Kristus kansojen nähtäväksi, ja kaikki, jotka katsoisivat häneen, jäisivät eloon.” (KV 212, 213.)

Näetkö yhtymäkohtia siinä, mitä Herra halusi tehdä Israelin kautta ja mitä hän haluaa tehdä seurakuntamme kautta? Jos yhtymäkohtia löytyy, mitä ne ovat? Lue 1. Piet. 2:9.

**”SINUN
NIMESI
ON OLEVA
SUURI”**

”Minä teen sinusta suuren kansan ja siunaan sinua, ja sinun nimesi on oleva suuri ja siinä on oleva siunaus.” (1. Moos. 12:2.) Jumala lupaa tehdä Abramin nimestä suuren. Hänestä tulisi siis kuuluisa. Miksi Herra haluaisi tehdä tällaista kenellekään syntiselle, oli tämä kuinka kuuliainen ja uskollinen tahansa? Kuka ansaitsee ”suuren nimen”? (Ks. Room. 4:1-5, Jaak. 2:21-24.) Antoiko Jumala Abramille suuruutta tämän omaksi hyödyksi vai edustiko suuruus jotakin muuta?

Vertaa 1. Moos. 11:4 ja 1. Moos. 12:2. Mikä suuri ero näissä jakeissa paistaa läpi? Millä tavoin toinen edustaa pelastumista tekojen kautta ja toinen pelastumista uskon kautta?

Olkoonkin, että pelastussuunnitelma on täysin sen varassa, mitä Kristus on tehnyt puolestamme, silti me - Jumalan armon vastaanottajina - olemme osallisia. Meillä on oma osamme; vapaa tahtomme on merkityksellinen. Yli aikakausien ulottuva jännitysnäytelmä, taistelu Kristuksen ja Paholaisen välillä, on yhä meneillään meissä ja meidän kauttamme. Sekä ihmiskunta että enkelit katselevat, miten meille käy taistelussa (1. Kor. 4:9). Siten sillä, keitä olemme, mitä sanomme ja mitä teemme, on merkitystä välittömän vaikutuspiirimme ulkopuolellakin; tavallaan sen vaikutukset voivat kaikkia läpi koko maailmankaikkeuden. Sanoillamme, teoillamme ja jopa asenteillamme voimme auttaa tuomaan kunniaa Herralle, joka on tehnyt niin paljon hyväksemme, tai voimme tuoda häpeää hänelle ja hänen nimelleen. Kun Herra sanoi Abrahamille, että hän tekisi tämän nimen suureksi, hän ei tarkoittanut sitä samalla tavalla kuin maailma puhuu siitä, että jollakulla on maineikas nimi. Jumalan silmissä ihmisen tekee suureksi tämän luonne, usko, kuuliaisuus, nöyryys ja rakkaus toisia kohtaan: ominaisuudet, joita maailmassakin ehkä kunnioitetaan, mutta jotka eivät yleensä ole tekijöitä, joiden maailma katsoisi tekevän kenestäkään suuria.

Mieti ihmisiä, joilla on ”suuri nimi” maailmassa tänä päivänä. Mikä on tehnyt heistä kuuluisia? Vertaa tätä Abrahamin suuruuteen. Mitä tämä kertoo siitä, kuinka kieroutunut maailman käsitys suuruudesta on?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 116-139 tai *Profeetat ja kuninkaat*, s. 112-135.

”Aabraham ei näin joutunut mihinkään pieneen koetukseen, eikä häneltä vaadittu mitään vähäistä uhrausta. – – Mutta hän ei epäröinyt totella kutsua. Hänellä ei ollut mitään kyseltävää luvatusista maista – – Jumala oli puhunut, ja hänen palvelijansa oli toteltava. Hänelle oli onnellisin paikka maan päällä se, missä Jumala halusi hänen olevan.” (1AO 108.)

Kun Abram tuli Kanaaninmaahan, Herra ilmestyi hänelle ja teki selväksi, että hänen tulisi oleskella maassa, jonka Jumala antaisi hänen jälkeläisilleen (1. Moos. 12:7). Jumala toisti lupauksen useita kertoja (ks. 1. Moos. 13:14, 15, 17; 15:13, 16, 18; 17:8; 28:13, 15; 35:12). Noin 400 vuotta myöhemmin, lupaus täyttyi (1. Moos. 15:13, 16), kun Herra ilmoitti Moosekselle, että hän johtaisi Israelin pois Egyptistä maahan, joka tulvii maitoa ja hunajaa (2. Moos. 3:8, 17; 2. Moos. 6:8). Jumala toisti lupauksen Joosuelle (Joos. 1:3) ja Daavidin päiviin tultaessa lupaus oli suurimmalta osin, joskaan ei täysin, toteutunut (1. Moos. 15:18-21; 2. Sam. 8:1-14; 1. Kun. 5:1; 1. Aik. 19:1-19).

Lue Hepr. 11:9, 10, 13-16. Abraham ja muut uskolliset patriarkat pitivät Kanaaninmaata symbolina tai esikuvana Jumalan lunastetun kansan lopullisesta kotimaasta. Synnin valitessa maailmassa pysyvän kodin löytäminen on mahdotonta. Elämä on katoavaista, kuin ”[s]avua – –, joka hetken näkyy ja sitten haihtuu” (Jaak. 4:14). Abrahamin hengellisinä jälkeläisinä meidänkin täytyy ymmärtää, että ”täällä [meillä ei] ole pysyvää kaupunkia, vaan me odotamme ikävöiden sitä kaupunkia, joka tulee” (Hepr. 13:14). Varmuus tulevasta yhteisestä elämästä Kristuksen kanssa antaa meille vakautta tähän nykyiseen muutokseen ja rappion maailmaan.

Keskustelunaiheita:

1. Miten Jumalan lupauksen uudesta maasta tulisi vaikuttaa henkilökohtaiseen kristilliseen kokemukseemme? (Vrt. Matt. 5:5; 2. Kor. 4:17, 18; Ilm. 21:9, 10; Ilm. 22:17.)

2. ”Todellinen suuruus olisi Jumalan käskyihin alistumisen ja hänen pyhien tarkoitustensa mukaisesti toimimisen tulosta.” (1BC 293.) Keskustelkaa siitä, mitä lausunto tarkoittaa.